

Sem tam, už zase zaznívají kytary, život se pozvolna, jakoby nesměle a s obavami vrací na osadu.
Nehezky rok.

Jedlovským potokem odteklo už hodně vody, jedna smutná zpráva stíhala druhou. Náhle, jakoby život ztratil smysl. Zastavil se v černé a šedé a nechtěl pokračovat dál.

Ne, osada neusnula, jen ztichla a přizpůsobila se dané době a všemu co se událo během skoro uplynulého roku.

S nadcházejícím jarem odešla Helča (Rosnička) a s ní vše nádherné co vzniklo v 90ých letech na Mešnici. No není pravda, že každý je nahraditelný, jsou osobnosti, u kterých to není možné, osada ztratila svojí mámu. Velký smutek zmírňují jen hezké vzpomínky, které jakoby vyplouvaly z velké dálky při všem, co nám ji připomíná.

Tvář osady se ale mění, pokračuje v myšlence Helči o pravém kamarádství věčného mládí, znovu rodícího se života, všemocné přírodě a možnosti vybrat si svoji cestu.

A v pozdním létě odešla z věčného kruhu dlouholetá kamarádka Jana do táborového nebe.

Ne není to zlý sen, je to jen realita našeho života. Jsou to bolesti, které nikdy nepřebolí.

Helča je podvědomě při každém osadním setkání a poslouchá, co se nám daří a co nám dělá starosti.

Mešnice neumřela, štafetu přebírá mladá generace a Helča se usmívá.

Ano tak jak to má být, mám z toho radost, já jsem neodešla, jsem tady pořád s vámi....